

131

10.hét

Csütörtök 1312-1321

V. A bérmálás kiszolgáltatója

1312 A bérmálás eredeti kiszolgáltatója a püspök.

Keleten rendszerint a keresztelő pap az, aki rögtön, ugyanabban a szertartásban elvégzi a bérmálást. Ám ezt a pátriárka vagy püspök által megáldott szent krizmával teszi, és ez kifejezi az Egyház apostoli egységét, melynek kötelékeit a bérmálás szentsége megerősíti. Ugyanez történik a latin Egyházban felnőttek keresztelesekor, vagy amikor az Egyház teljes közösségébe visszafogadnak egy más keresztény közösségben megkereszteltet, aki még nincs érvényesen megbérmálva.

1313 A latin szertartásban a bérmálás rendes kiszolgáltatója a püspök. Jóllehet, ha szükséges, a püspök fölhatalmazást adhat papoknak bérmálásra, neki magának kell bérmálnia, hogy feledésbe ne menjen, hogy éppen ennek érdekében vált ketté időben a bérmálás és a keresztelés. A püspökök az apostolok utódai, ők kapták meg az egyházi rend szentségének teljességét. Amikor ők bérmálnak, az jól kifejezi, hogy e szentség hatására a megbérmáltak szorosabban kötődnek az Egyház apostoli eredetéhez és azon küldetéséhez, hogy tanúskodják Krisztusról.

1314 Ha egy keresztény halálveszélyben van, bármely pap megbérmálhatja. Az Egyház ugyanis nem akarja, hogy egyetlen gyermeke, még a legkisebb is úgy távozzon ebből a világból, hogy a Szentlélek által a krisztusi nagykorúság ajándékával nem válik teljessé.

Összefoglalás

1315 "Amikor a Jeruzsálemben maradt apostolok meghallották, hogy Szamaria elfogadta Isten szavát, elküldték hozzájuk Pétert és Jánost. Amikor megérkeztek, imádkoztak értük, hogy kapják meg a Szentlelket. Mert még egyikükre sem szállt le, hanem csak meg voltak keresztelve Urunk Jézus nevében. Akkor rájuk tették kezüket, és megkapták a Szentlelket." (ApCsel 8,14-17)

1316 A bérmálás tökéletesíti a keresztségi kegyelmet; szentség, melyet a Szentlélek azért ajándékozik, hogy mélyebben meggyökereztesse az istengyermekségben, erősebben beletestessítsen Krisztusba, erősebb kötelékkel kössön az Egyházhoz, szorosabban fűzzön az Egyház küldetéséhez, s támogasson abban, hogy a keresztény hitről tanúságot tegyünk szóval, melyet tettek követnek.

1317 A bérmálás - mint a keresztség is - a keresztény ember lelkébe lelki pecsétet, eltörölhetetlen jegyet nyom; emiatt az életben csak egyszer vehető fel.

1318 Keleten e szentséget közvetlenül a keresztség után szolgáltadják ki, és követi az Eucharishtiában való részesedés; ez a hagyomány a keresztény beavatás három szentségének egységét emeli ki. A latin egyházban e szentséget akkor szolgáltadják ki, amikor a bérmálandó eléri az értelem használatának korát, s kiszolgáltatója általában a püspöknek van fönntartva, annak jelzésére, hogy ez a szentség megerősíti az egyházi köteléket.

1319 A bérmálandónak, aki elérte az értelem használatának korát, meg kell vallania a hitet, a kegyelem állapotában kell lennie, akarnia kell a szentség föl vételét, és késznek kell lennie arra, hogy vállalja Krisztus tanítványának és tanújának feladatát az egyházi közösségben és a földi dolgok közepette.

1320 A bérmálás szertartásának lényege a szent krizmával való megkenés a megkeresztelt ember homlokán (Keleten más testrészein is), kézrátétel és e szavak kíséretében: "Vedd a Szentlélek ajándékának jelét" (a római szertartásban); "a Szentlélek ajándékának pecsétje" (a bizánci szertartásban).

1321 Amikor a bérmálás a keresztségtől függetlenül történik, e két szentség összetartozását többek között a keresztségi ígéretek megújítása is kifejezi. A szentmisében történő bérmálás a keresztény beavatás szentségeinek egységét emeli ki.